

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΠΑΦΟΥ
ΕΝΩΠΙΟΝ: Χρ. Χατζηγεωργίου, Ε.Δ.

Γενική Αίτηση: 46/20

Μεταξύ:

Γεώργιου Σοιλεμεζίδη

Αιτητή

και

Αστυνομικός Διευθυντής Πάφου

Καθ' ου η αίτηση

Ημερομηνία: 15 Ιουνίου 2021

ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ:

Για Αιτητή: κος Β. Ακάμας

Για Καθ' ου η αίτηση: κος Σ. Χρυσοστόμου

ΑΠΟΦΑΣΗ

Ο αιτητής, αντιμετώπιζε την ποινική υπόθεση 7270/16 του Ε.Δ. Πάφου, η οποία αφορούσε το αδίκημα της παράνομης κατοχής περιουσίας, δυνάμει του άρθρου 309 του Ποινικού Κώδικα. Με Απόφαση του Δικαστηρίου ημερ. 8.5.20, ο κατηγορούμενος αθώθηκε και απαλλάχτηκε στην ως άνω κατηγορία.

Στα πλαίσια της ως άνω υπόθεσης κατατέθηκε ως τεκμήριο 2, το ποσό των €102.900, το οποίο αφορούσε την κατ' ισχυρισμό διάπραξη του αδικήματος της παράνομης κατοχής περιουσίας.

Με την υπό κρίση αίτηση, ο αιτητής ζητά την έκδοση Διατάγματος με το οποίο να διατάσσεται ο Αστυνομικός Διευθυντής Πάφου να επιστρέψει στον αιτητή το ως άνω ποσό, το οποίο κατακρατείτο ως τεκμήριο στην ως άνω υπόθεση. Ζητά επίσης την έκδοση Αναγνωριστικής Δήλωσης, ότι ο αιτητής είναι ο νόμιμος δικαιούχος του ως άνω χρηματικού ποσού.

Η αίτηση στηρίζεται, μεταξύ άλλων, στα άρθρα 12, 15, 23, 28, 30, 33 και 35 του Συντάγματος, στα άρθρα 6 και 8 της ΕΣΔΑ και άρθρο 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, στα άρθρα 2, 32, 32^Α, 33, 170-172 του Κεφ. 155, στους Περί Ποινικής Δικονομίας Θεσμούς και στους Κανονισμούς 21 και 23 του Περί Διαχείρισης Τεκμηρίων σε Ποινικές Διαδικασίες Διαδικαστικού Κανονισμού του 2019.

Ως προς τα γεγονότα, η αίτηση υποστηρίζεται από την ένορκη δήλωση της κας Χ. Ψωμά, δικηγόρου, η οποία αναφέρει ότι ο αιτητής αθώωθηκε στην ως άνω ποινική υπόθεση με την Απόφαση του Δικαστηρίου, την οποία κατέθεσε ως τεκμήριο 1. Αναφέρει επίσης ότι κατά τη διερεύνηση της υπόθεσης η Αστυνομία κατείχε το ποσό των €102.900 το οποίο είχε στην κατοχή του ο αιτητής στο Αεροδρόμιο Πάφου, το οποίο κατακρατήθηκε και κατατέθηκε στο Δικαστήριο ως τεκμήριο 2. Υποστηρίζει επίσης ότι ο αιτητής είναι ο νόμιμος κάτοχος και δικαιούχος του ως άνω ποσού και ενώ η ποινική υπόθεση ολοκληρώθηκε, μέχρι σήμερα δεν του έχει επιστραφεί το ως άνω ποσό μέσω της Αστυνομίας ή του Δικαστηρίου ή του Τελωνείου και αποστερείται του δικαιώματος κατοχής και απόλαυσης της περιουσίας του.

Καταχωρήθηκε ένσταση από πλευράς Αστυνομίας, με την οποία προβάλλει ότι η αίτηση στερείται αντικειμένου, οι ισχυρισμοί οι οποίοι προβάλλονται από τον αιτητή δεν αποκαλύπτουν το σύνολο των γεγονότων και δεν αποκαλύπτεται ότι υπάρχει ήδη εκδομένο Διάταγμα ημερ. 29.5.20 με το οποίο καθορίζεται ότι το εν λόγω ποσό θα παραδοθεί στο Τμήμα Τελωνείων και κατά την εκδίκαση της ποινικής υπόθεσης αναφέρθηκε ότι το ποσό είχε κατασχεθεί δυνάμει Νομοθεσίας που εφαρμόζεται από το Τμήμα Τελωνείων.

Η ένσταση ως προς τα γεγονότα υποστηρίζεται από την ένορκo δήλωση του Αστ. 3585, στην οποία επαναλαμβάνονται οι λόγοι ένστασης. Κατέθεσε ως τεκμήριο 1 το Διάταγμα ημερ. 29.5.20 με το οποίο διατάχθηκε όπως το εν λόγω ποσό παραδοθεί στο Τμήμα Τελωνείων και ως τεκμήριο 2 την κατάθεση της εξετάστριας Τελωνείων στην οποία αναφέρει τη διαδικασία που ακολουθήθηκε δυνάμει της οποίας κατασχέθηκε το εν λόγω ποσό από το τμήμα αυτό. Αναφέρει επίσης ότι η εξετάστρια κα Βρυώνη, κατέθεσε στα πλαίσια της Ποινικής Υπόθεσης το έντυπο 71^A ημερ. 25.11.16, δια του οποίου ο αιτητής είχε πληροφορηθεί ότι το εν λόγω ποσό υπόκειται σε δήμευση, το οποίο κατέθεσε ως τεκμήριο 3.

Υποστηρίζει επίσης ότι με το ως άνω έντυπο ο αιτητής είχε πληροφορηθεί ότι αν δεν αμφισβητήσει γραπτώς την κατάσχεση του ποσού εντός ενός μηνός το ποσό λογίζεται ότι κηρύσσεται σε δήμευση και ο αιτητής δεν προέβηκε σε τέτοια αμφισβήτηση. Κατέθεσε ως τεκμήριο 4, το Έντυπο – Απόδειξη Παραλαβής ημερ. 1.12.16.

Τέλος, ο ενόρκως δηλών αναφέρεται στο άρθρο 103 του Νόμου 94(Ι)/2004, υποστηρίζοντας ότι οι πρόνοιες του είναι τέτοιες που ενισχύουν τη θέση ότι το χρηματικό ποσό ορθώς επιστράφηκε στο Τμήμα Τελωνείων καθότι κατασχέθηκε από το Τελωνείο και δόθηκε στην Αστυνομία για σκοπούς της Ποινικής Υπόθεσης 7270/16 και εφαρμόζονται οι πρόνοιες που αφορούν την κατάσχεση δυνάμει της Τελωνειακής Νομοθεσίας.

Κατά την Ακρόαση της αίτησης, κατατέθηκε γραπτή αγόρευση από πλευράς αιτητή, με την οποία υποστηρίζει ουσιαστικά ότι η περιουσία του κατακρατείται κατά παράβαση των ανθρωπίνων και περιουσιακών του δικαιωμάτων, ενώ στη μοναδική κατηγορία που αντιμετώπιζε έχει αθωωθεί, παραπέμποντας σε Νομολογία του Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Υποστήριξε επίσης ότι εφόσον ο αιτητής αθώθηκε στην ποινική υπόθεση δεν δικαιολογείται η κατακράτηση της περιουσίας του για σκοπούς τιμωρίας του για άλλα αδικήματα τα οποία δεν προωθηθήκαν, τονίζοντας ότι ήταν επιλογή του Τελωνείου και της Αστυνομίας να προωθήσει την κατηγορία της παράνομης κατοχής περιουσίας και δεν νομιμοποιείται να κατακρατεί το εν λόγω ποσό για άλλο σκοπό. Αναφέρει

επίσης ότι το Τελωνείο με τις ενέργειες του μεταβίβασε την υπόθεση και την εξέταση της στην Αστυνομία και το ίδιο ουδέποτε προώθησε υπόθεση εναντίον του ούτε και επέβαλε πρόστιμο ή κυρώσεις. Υποστηρίζει επίσης ότι με το Διάταγμα του Δικαστηρίου δεν διατάχθηκε η δήμευση του εν λόγω ποσού και δεν υφίσταται οποιοσδήποτε λόγος που να δικαιολογεί την κατακράτηση του, εφόσον μάλιστα δεν τυγχάνει εφαρμογής το άρθρο 103 και 104 του Νόμου 94(Ι)/2004.

Από πλευράς Αστυνομίας, υποστηρίχθηκε ότι εκδόθηκε Διάταγμα ως προς τη διάθεση του εν λόγω ποσού και συγκεκριμένα αυτό να επιστραφεί στο Τμήμα Τελωνείων και το Διάταγμα είχε εκδοθεί εκ συμφώνου με την πλευρά του αιτητή και δεν έχει εφεσιβληθεί. Πέραν τούτου, τονίστηκε ότι το ποσό είχε κατασχεθεί από το Τμήμα Τελωνείων και επιστράφηκε σ' αυτό για να τύχει χειρισμού σύμφωνα με τη σχετική Νομοθεσία.

Έλαβα υπόψη μου το σύνολο των όσων έχουν εκτεθεί ενώπιον μου από αμφότερες πλευρές και κυρίως έχω μελετήσει τις Αποφάσεις του ΕΔΑΔ στις οποίες έχει παραπέμψει ο ευπαίδευτος συνήγορος του αιτητή.

Θα πρέπει αρχικά να σημειώσω ότι οι υποθέσεις *Togrul v. Βουλγαρίας*, Αρ. Προσφυγής 20611/10, ημερ. 15.11.18, *Sadocha v. Ουκρανίας*, Αρ. Προσφυγής 77508/11, ημερ. 11.7.19 και *Gyrljan v. Ρωσίας*, Αρ. Προσφυγής 35943/15 ημερ. 9.10.18, δεν αφορούν ίδιες ή έστω παραπλήσιες περιστάσεις ως η παρούσα περίπτωση. Οι ως άνω υποθέσεις αφορούσαν περιπτώσεις όπου είχαν επιβληθεί κυρώσεις από τις αρμόδιες αρχές των κρατών, μετά από κατάσχεση χρηματικών ποσών, τα οποία δεν είχαν δηλωθεί από τους δικαιούχους τους. Κρίθηκε επίσης ότι σε κάθε περίπτωση οι εν λόγω κυρώσεις ήταν δυσανάλογες. Στις ως άνω υποθέσεις επίσης, το παράπονο των αιτητών στρεφόταν εναντίον των Κρατικών Αρχών οι οποίες προέβησαν σε κατάσχεση των χρηματικών ποσών.

Στην προκειμένη όμως περίπτωση οι περιστάσεις είναι πολύ διαφορετικές. Δεν αμφισβητείται από πλευράς αιτητή ότι σύμφωνα με την κατάθεση της εξετάστριας Τελωνείων, τεκμήριο 2 στην ένορκη δήλωση η οποία συνοδεύει την ένσταση, στο Αεροδρόμιο Πάφου, το ποσό που είχε στην κατοχή του ο αιτητής είχε κατασχεθεί και εκδόθηκε προς τούτο η απόδειξη κατάσχεσης 71^Α στις 25.11.16.

Δεν αμφισβητήθηκε επίσης ότι η κα Βρυώνη, εξετάστρια Τελωνείων, εξήγησε στον αιτητή τα δικαιώματα του εν σχέση με την αμφισβήτηση της κατάσχεσης. Όπως επίσης αναφέρεται στην απόδειξη κατάσχεσης, τεκμήριο 3, *«τα εμπορεύματα που κατασχέθηκαν λογίζονται ότι κηρύσσονται σε δήμευση, αν δεν αμφισβητηθεί γραπτώς η κατάσχεση τους μέσα σε ένα μήνα.»*

Στην πορεία, προκύπτει από το τεκμήριο 4 το οποίο κατατέθηκε με την ένσταση, ότι το χρηματικό ποσό παραδόθηκε στην Αστυνομία από την εξεταστή Τελωνείων κα Βρυώνη για σκοπούς διερεύνησης στα πλαίσια Νομοθεσίας που εμπίπτει στην αρμοδιότητα της Αστυνομίας. Σύμφωνα επίσης με την ως άνω δήλωση – απόδειξη παραλαβής, αναφέρεται ότι η διάθεση των εμπορευμάτων που είχαν κατασχεθεί από το Τελωνείο και παραδόθηκαν στην Αστυνομία, εκφεύγει της αρμοδιότητας του Δικαστηρίου που ενδεχομένως θα εκδικάσει την υπόθεση για αδικήματα τα οποία προβλέπονται από Νομοθεσία της αρμοδιότητας της Αστυνομίας.

Παρεμβάλλω εδώ, ότι σύμφωνα με τον αιτητή, το χρηματικό ποσό το οποίο κατασχέθηκε δεν εμπίπτει στον ορισμό του εμπορεύματος και δεν μπορεί να τυγχάνει εφαρμογής το άρθρο 103 του Νόμου 94(Ι)/2004. Στα πλαίσια της παρούσας διαδικασίας το Δικαστήριο δεν έχει εξουσία να προβεί σε ερμηνεία του σχετικού Νόμου εφόσον δεν επιλαμβάνεται οποιοδήποτε ζήτημα που να αφορά την κατάσχεση αυτή καθ' εαυτή από το Τμήμα Τελωνείων, ούτε και μπορεί να κρίνει την ορθότητα της κατάσχεσης των χρημάτων από το Τμήμα αυτό.

Το αίτημα του αιτητή δεν μπορεί να επιτύχει επί τη βάση των όσων προώθησε, για τους λόγους τους οποίους θα εξηγήσω αμέσως πιο κάτω.

Μαζί με τον φάκελο της παρούσας αίτησης, έχει τεθεί επίσης ενώπιόν μου ως μέρος της διαδικασίας, ο φάκελος της υπόθεσης 7270/16, στα πλαίσια της οποίας διατάχθηκε η επιστροφή του εν λόγω ποσού στο Τελωνείο. Όπως φαίνεται από το πρακτικό ημερ. 29.5.21, όταν ο εκπρόσωπος της κατηγορούσας αρχής ζήτησε όπως το ποσό επιστραφεί στο Τελωνείο, η συνήγορος υπεράσπισης ανέφερε ρητά ότι τα χρήματα θα επιστραφούν στην κατοχή του Τελωνείου, προσθέτοντας ότι ο κατηγορούμενος επιφυλάσσει τα δικαιώματα του εφόσον

υπάρχει διαφορά μεταξύ του και του Τελωνείου η οποία θα επιλυθεί με άλλα μέσα και Αγωγή. Άλλωστε, επαναλαμβάνω ότι η θέση του κ. Χρυσόστομου ότι το Διάταγμα επιστροφής των χρημάτων στο Τελωνείο εκδόθηκε εκ συμφώνου, δεν αμφισβητήθηκε. Δεν μπορεί συνεπώς ο αιτητής, ενώ είχε συγκατατεθεί προηγουμένως στην επιστροφή του χρηματικού ποσού στο Τμήμα Τελωνείων να ζητά με την παρούσα αίτηση την επιστροφή του στον ίδιο. Το δεδομένο δε αυτό, αποτελεί ουσιαστικό στοιχείο το οποίο επηρεάζει ουσιωδώς το αίτημα του αιτητή.

Πέραν των πιο πάνω, φαίνεται ότι ο αιτητής παραγνωρίζει ότι το χρηματικό ποσό το οποίο ζητά να του επιστραφεί δεν βρίσκεται καν στην κατοχή του Δικαστηρίου ή της Αστυνομίας, εναντίον της οποίας στρέφεται η αίτηση.

Η απόφαση για κατάσχεση του ποσού στο Αεροδρόμιο λήφθηκε από το Τμήμα Τελωνείων, το οποίο αποτελεί μια ανεξάρτητη Αρχή, οι εξουσίες της οποίας ασκούνται σύμφωνα με τη σχετική Νομοθεσία, από τον Διευθυντή του Τμήματος αυτού. Ο αιτητής πληροφορήθηκε για την κατάσχεση του ποσού και το ενδεχόμενο δήμευσης του αλλά και για το δικαίωμα του να αμφισβητήσει γραπτώς εντός ενός μηνός την απόφαση αυτή. Η όποια δε αμφισβήτηση του θα έπρεπε να τεθεί στο Τμήμα Τελωνείων ή να προχωρήσει στην προσβολή της διοικητικής απόφασης αυτής μέσω των ορθών διαδικασιών. Αυτό δηλαδή που νομιμοποιείτο ο αιτητής να πράξει, ήταν να αμφισβητήσει την απόφαση του Τμήματος Τελωνείων και αναλόγως της απόφασης του τμήματος αυτού να προβεί στη λήψη των δεόντων μέτρων.

Η Αστυνομία για σκοπούς προώθησης της υπόθεσης της ζήτησε και έλαβε το χρηματικό ποσό, για το οποίο μάλιστα δεν είχε οποιοδήποτε δικαίωμα να ζητήσει τον τρόπο που θα διατεθεί το ποσό αυτό το οποίο κατατέθηκε ως τεκμήριο στην υπόθεση ανεξαρτήτως έκβασης της. Εξού και μετά την αθώωση του αιτητή, ζήτησε όπως αυτό επιστραφεί στο Τμήμα Τελωνείων όπως και έγινε με τη σύμφωνη γνώμη της πλευράς του αιτητή.

Ενόψει των πιο πάνω, το Δικαστήριο πέραν του ότι δεσμεύεται από προηγούμενο Διάταγμα του ημερ. 29.5.20 ως προς την επιστροφή του ποσού στο Τμήμα Τελωνείων, δεν έχει ούτε την εξουσία να διατάξει τον τρόπο διάθεσης του

ποσού από το Τμήμα Τελωνείων ούτε όμως να διατάξει το τμήμα αυτό να προβεί στην επιστροφή του εν λόγω χρηματικού ποσού στον αιτητή.

Ως εκ των πιο πάνω η Αίτηση δεν μπορεί να πετύχει και απορρίπτεται. Καμία διαταγή για έξοδα.

(Υπ.)

Χρ. Χατζηγεωργίου, Ε.Δ.

Πιστόν Αντίγραφον

Πρωτοκολλητής

